

KAPITEL 1

I den fornemmeste gade lå en prægtig, gammeldags gård; hele murværket var indættet med glasstumper, der i sol- og måneskin strålede, som om det var belagt med diamanter; det var et rigdommens tegn, og rigdom var derinde; man sagde, at grossererens var mand for at kunne stille to tønder guld midt i sin stadsestue, sagtens stille – som fremtids sparebøsse – en fjerdedel med guldmønt udenfor døren, hvor hans lille søn blev født.

Den lille var indtruffet i det rige hus; der var stor glæde fra kælderen til op på kvisten, dog heroppe blev glæden endnu større et par timer senere. Pakhuskarlen og hans kone boede heroppe, og her indtraf netop også en lille søn, givet af Vor Herre, bragt af storken og fremvist af mutter.

Også her stod en fjerdedel udenfor døren, ganske tilfældigt, men det var ingen guld-fjerdedel, det var en skarn-fjerdedel.

Den rige grosserer var en højst veltænkende, brav mand; hans kone, fin og højfornem gik hun klædt, var gudfrygtig, dertil mild og god mod den fattige. Alle undte de to den glæde at have fået en lille søn, der ville vokse op, arte sig og blive rig, som faderen.

Den lille blev i dåben kaldt “Felix”; det betyder i latinen: “Lykkelig”, og det var han, og forældrene endnu mere.

Pakhuskarlen, en rigtig kernegod karl, og hans kone, så hæderlig og arbejdsom, var velset af alle, som kendte dem; hvor var de lykkelige for deres lille dreng: Og han blev kaldt “Peer”.

Drengen på første sal og drengen på kvisten fik hver lige mange kys af deres forældre og lige meget solskin af Vor Herre; men de var jo dog forskelligt stillet, den ene nede, den anden oppe.

Peer sad øverst, helt oppe på kvisten, og han beholdt sin egen moder til amme; den lille Felix havde en fremmed person, men god og brav, det stod i skudsmålsbogen.

Det rige barn fik en dejlig barnevogn og blev trukket af den pyntede amme, barnet fra kvisten blev båret på armen af sin egen moder, både når hun var i søndagskjole og hverdagsklædning; og det var ligeså fornøjeligt.

Begge kunne de snart skønne, begge voksede de til, kunne vise med hånden hvor store de var og sige enkelte ord i modersmålet. Lige søde, lige slikmundede og lige forkælede blev de begge to.

Da de voksede til, havde de lige fornøjelse af grossererens køretøj. Felix fik med ammen lov til at sidde hos kusken og se på hestene, han bildte sig ind, at han kørte dem; Peer fik lov at sidde i kvistvinduet og se ned i gården, når herskabet skulle ud at køre, og når de da var afsted, satte han to stole, den ene foran den anden, oppe i stuen, og så kørte han selv; han var den virkelige kusk, det var lidt mere end at bilde sig ind, at være kusken.

De havde det udmærket, de to, men de var allerede et par år gamle, før de første gang talte med hinanden. Felix gik stadseligt klædt, i fløjl og silke, med bare knæ på engelsk maner.

“Det arme barn må jo fryse”, sagde familien på kvisten. Peer havde bukser lige ned til anklerne; men en dag var klæderne revnet lige over knæene, så at der

var lige så godt lufttræk og lige så afklædt, som hos grossererens lille, fine søn; han kom med sin moder og skulle ud af porten, Peer kom med sin og skulle ind.

“Giv lille Peer hånden”, sagde grossererens frue, “I to kunne tale sammen”.

Og den ene sagde, “Peer” og den anden sagde “Felix”, ja, så sagde de ikke mere den gang.

Den rige frue forkælede sin dreng, men hvem der især forkælede Peer, var hans farmor. Hun var svagsynet, og dog så hun meget mere hos lille Peer, end fader og moder kunne se, ja mere end noget andet menneske kunne udfinde.

“Det søde barn”, sagde hun, “kommer nok frem i verden. Han er født med guldæble i hånden; det kan jeg se med mit svage syn. Der ligger jo æblet og glinser”, og hun kyssede den lille midt i hånden.

Hans forældre kunne ingenting se, Peer ikke heller, men som han voksede til i begreber, ville han dog gerne tro på det.

“Det er sådan en historie, et eventyr, farmor fortæller”, sagde forældrene.

Ja, farmor kunne fortælle, og Peer blev aldrig ked af altid at høre det samme. Hun lærte ham en salme og at fremsige “fadervor”, og han kunne det, ikke som en remse, men som ord, der var at tænke ved; hver enkelt bøn deri forklarede hun for ham. Især kom ham i tanke, hvad farmor havde sagt ved de ord: “Giv os i dag vort daglige brød”.

De var at forstå, at for en var det nødvendigt at få hvedebrød, for en anden at få grovbrød; en måtte have et stort hus, når han sad med mange folk, en anden, i små kår, kunne bo lige så glad i en lille stue på kvisten. Det er således for hver, det, de kalder “det daglige brød”.